

Kokeileva saksofonisti aarteen äärellä

Konsertit

PAULI LYYTINEN MAGNETIA ORKESTERI

Joensuun Pakkahuoneella
17.9.2016

Kun kuunteli saksofonisti **Pauli Lyytisen** uutta Magnetia Orkesteria sävellyksessä *Virvatu-let*, tiesi, että nyt Lyytinen on onnistunut saamaan käsiinsä todellisen aarteen. Monia ja

” Railakasta volyymiä julkituottiin jo heti aloituksessa.

monityylisiä projekteja läpikäynyt saksofonisti tuntuu Magnetian myötä löytäneen parhaan mahdollisen soittajiston toteuttamaan mielikuvituksesta, ilmaisurikasta ja ennakkoluulontonta muusikkouttaan.

Trumpetisti **Verner Pohjolan**, rumpali **Mika Kallion** ja basisti **Eero Tikkasen** peesamina saksofonistipersonallisuuden musiikilliset visiot pääsevät – melkein tekisi mieli sanoa viimeinkin – kunnolla oikeuksiinsa.

Pikkuhiljaa ja hieman takavasemmalta kotimaisen jazz-musiikin parhaisiin tekijöihin ujuttautunut Lyytinen kiilaa Magnetiallaan jopa ihan sinne

kärkipaikalle. Siltä se ainakin lauantaina Joensuun Pakkahuoneella kuulosti: kuunneltiin tämän hetken kuuminta suomalaista jazzyhtyettä.

Railakasta volyymiä julkituottiin jo heti aloituksessa. Lisäksi kaikenlainen pikkusievä tuhertelu loisti poissaolollaan. Kuitenkin kvartetin soinnissa huomasi lämpöä, ja soitto kuului nimenomaan miellyttävästi rouheana ja rehevänä. Konsertin edetessä sävyt ja tunnelmat silti vaihtelivat ihan tarvittavassa määrin. Ja toden totta löytyi hurjasti energiaa.

Lyytisen melodiat kuuluivat usein lähestyttävänä ja luon-

nonlapsimaisina. Niissä oli myös huomattavissa omaa erottuvuutta, tunnistettavuutta. Äärimmäisenä esimerkkinä edellisestä soi (toivottavasti kuulin nimen oikein) Eetu-pössi ja pierunallen seikkailut. Hiukanhan tässä hassuteltiin toisaallakin kuin nimen saralla: veikeä melodia hyödynsi täysin pokkana lapsellisenoloista sekvenssikulkua. Mutta hauskaa kyllä oli, joskin vähän jo siinä rajoilla mentiin.

Pohjolan trumpetinsoitto kuului ehkäpä hieman erilaisempänä kuin mihin tyypillisesti totuttu. Sellaisen lyyrisen ja sielukkaan puhaltamisen vastapainona oli väkivahvaa

vaskisaarnaa: viiltävän iskeviä ylä-ääniä, tarkoituksellista äänen räkäisyyttä, vihaisia ääniryöppyjä, pöyheitä pedaaliääniä, vaikka mitä. Tasokkaassa taiteessahan on usein myös jokin pelottavampi, pimeämpi puoli.

Huikkea yhtye. Mika Kallion upeana vyöryvä free-tyylinen rummutus ja oivaltava symbaalien käyttö sai hienon kumppanin Eero Tikkasen tarkkavaistoisesta ja harvinaisen kliseettömästä jazzbasismista. Tähän päälle omaääniset puhaltajat Lyytinen ja Pohjola, niin avot, puhutaan vuoden parhaasta jazzkonsertista Joensuussa. Aarteesta ainakin.

Jyri Ojala